

عنوان مقاله:

ارزیابی اثرات پماد کورکومین بر درماتیت تماسی القا شده به وسیله دی نیترو کلرو بنزن در مدل موش سوری

محل انتشار:

مجله علمی پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی ایلام، دوره 25، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

فاطمه هاشمی - University of Tabriz

سیامک کاظمی درآبادی - Dept of Clinical Sciences, Faculty of Veterinary Medicine, Tabriz University, Tabriz, Iran

حمید اکبری - Dept of Clinical Sciences, Faculty of Veterinary Medicine, Tabriz University, Tabriz, Iran

منیره خردادمهر - Dept of Pathobiology, Faculty of Veterinary Medicine, Tabriz University, Tabriz, Iran

خلاصه مقاله:

مقدمه: یکی از عوارض پس از جراحی، ابتلا به درماتیت تماسی در اثر عوامل مختلفی همچون محلولهای اسکراب، نخهای بخیه، بانداز و حتی دستکش جراحی است. درمان رایج این معضل استفاده از داروهای کورتیکواستروئیدی است که پیامدهای ناخواسته‌ای را به دنبال دارد. کورکومین که ماده موثره موجود در زردچوبه است، اثرات ضد التهابی شناخته شده‌ای دارد. بنابراین، در مطالعه حاضر اثرات این ماده بر درماتیت تماسی تجربی مورد بررسی قرار گرفت. مواد و روشها: در این مطالعه از بیست سر موش سوری نر نژاد بالب/سی استفاده شد. موشها به چهار گروه پنج قطعه‌ای تقسیم گردیدند. در گروههای کنترل منفی، کنترل مثبت و تیمار با استفاده از ماده دی نیترو کلرو بنزن نخست حساسیتزایی در پوست قسمت پشتی حیوانات ایجاد شده در مرحله بعدی درماتیت تماسی در لاله گوش القا گردید. در گروه تیمار و کنترل مثبت به ترتیب از پماد حاوی کورکومین و بتامتازون به صورت موضعی به مدت یک هفته استفاده شد. در گروههای کنترل منفی و شم نیز از وازلین به عنوان حامل پماد استفاده گردید. ضخامت لاله گوش در طی دوره آزمایش اندازهگیری شد. موشها پس از اتمام دوره تیمار آسانکشی شده و نمونههای گوش پس از تثبیت و تهیه مقاطع میکروسکوپی، به روش هماتوکسیلین-ائوزین رنگآمیزی گردیدند. یافتههای پژوهش: نتایج ماکروسکوپی نشانگر آن بود که در هر سه گروه کنترل منفی، کنترل مثبت و تیمار درماتیت در گوش ایجاد شد. تفاوت برهمکنش روز و گروه در روزهای ۲۲ و ۳۰ از نظر آماری معنادار ($p < 0.05$) بود. مقایسه نتایج در هر گروه به صورت مجزا نیز همین امر را نشان داد. آنالیز آماری دادههای هیستوپاتولوژی نشان داد که تفاوت در مورد ادم، شدت التهاب، و ضخامت اپیدرم در گروه شم نسبت به گروه کنترل منفی معنادار بود. مقایسه گروه شم با گروه کنترل مثبت نشان داد که تفاوت در میزان التهاب معنادار بوده و در فاکتورهای ادم و ضخامت اپیدرم معنادار نیست. مقایسه گروه تیمار با گروه شم نشان داد که تفاوت در ادم در این گروهها معنادار نیست، لیکن شدت التهاب و ضخامت اپیدرم تفاوت آماری معناداری با هم داشتند. مقایسه بین گروههای تیمار و کنترل منفی نیز همین نتایج را نشان داد. بحث و نتیجه گیری: با توجه به یافتههای این مطالعه میتوان نتیجهگیری کرد که استفاده موضعی از پماد حاوی کورکومین در موشهای مبتلا به درماتیت تماسی آلرژیک میتواند التهاب، ادم و ضخیمشدگی اپیدرم پوست را به میزان قابل ملاحظه‌ای کاهش دهد، که این اثرات قابل مقایسه با اثرات درمانی داروهای کورتیکواستروئیدی موضعی میباشد.

کلمات کلیدی:

Contact dermatitis, Dinitrochlorobenzene, Curcumin, Anti-inflammation, Mouse

درماتیت تماسی، دی نیترو کلرو بنزن، کورکومین، ضدالتهاب، موش سوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1322439>

